

Ferenczi Andrásné, Piroska 1951 – 2017

*Nyitott szívvel megérteni, tudni, felismerni,
törekedni a Teljesség felé...*

Piroska, a kritikus kereső

Gyermek- és ifjúkorunkban Halásztelek maroknyi falu volt a Csepel-szigeten. Az Iskola utca derekánál hosszú, magas épület, a Bukovinszki-család otthona. Piroska innen bontott szárnyakat. Sokfelé vitték szárnyai. A templomnál, főként a plébánián találkoztunk: Andris, Öcsi, Karcsi... és még sorolhatnám. A hatvanas évek Dombi Feri bácsis zsongó közege mindannyiunkat vonzott, akik közösségre, barátokra vágytunk olyan körből, amely fontosnak tartotta a jobbá lenni akarást. Ahogyan alakult Feri bácsi személyisége, úgy változtak a körülötte lévők is. Volt, aki eltávolodott, volt, aki közelebb húzódott. Miként a papunk, mi is kerestünk, mi is találtunk, és változtunk. Piroska is keresett, és Dombi atya közvetítésével rátalált Bulányi atya szemléletére, majd a karizmatikus irányulásra, Lélek-keresztségre, ezotériára... majd ismét a Bokor Közösségünkre.

Barátkoztunk. A kedves mosolyú leányban megismerhettem az erős akaratú, kemény vitapartneret is. Egy utcában laktunk, sokszor találkozhattunk, ha akartunk. Kerti kapujukban beszélgetve, bolondozva, vitázva csiszolódtunk. Amikor a teológiára mentem, elköszöntünk egymástól. "Akkor én meg megyek a Patronába" - mondta piszkálódva, és utalva a budapesti leánynevelőre. Hamarosan nagy örömmel hallottam, hogy egyik legjobb barátommal, a nemrégiben elhunyt Ferenczi Andrissal eljegyezték egymást. Szép háromgyermekes családdá kerekedtek.

Ezután ritkán hozott össze bennünket az élet. A meglévő lehetőségeket erős kritikával illető és folyton kereső személyiséget ismertem meg benne... Mintha túl komolyan vette volna a Bokorban akkoriban sokat hallott "mindent megkérdőjelezünk" elvet. Észrevettem azonban, hogy kérdései, támadásai mögött inkább a próbára tevés húzódott meg. Kiprovokálta, hogy mások véleményének megalapozottsága kiderüljön. Szabad akart lenni, ugyanakkor szabad elhatározásból elkötelezett. Egy kisközösségi lelkigyakorlaton, amelyre ő kért fel, előkerült például a nacionalizmus és hazafiság kérdése. Azonnal ugrott. Arcán az ismert kemény, és elutasításnak is olvasható vonások, fejcsóválás és rövid visszakérdezés: "Te ezt komolyan mondod?" Fegyelmezett is volt, meghallgatta és megfontolta véleményemet. Feloldódva mondta: "Az más!"

Az évek múlásával újra felerősödött kapcsolata velünk, a Bokor közösségvezetőivel.

Legutóbb a közösségvezetők találkozásán félrehívott, és könnyes szemmel vallomást tett. Kezébe került egy kevésbé publikus írásom a Bokor megtisztulásáról. Elcsukló hangon mondta: „Kérlek, hogy ne bolygasd ezt a kollaborálási dolgot! Bennem a bokrosok a szentek társasága. Maradjon ez így!” Életszentséget álmódott rólunk, talán ezért is kapcsolódott ismét és mélyebben hozzánk. Persze megbeszéltük, hogy mi „bokrosok” sajnos még „csak” szentségre törekvő testvérbarátok vagyunk. Ez a nagy, megelőlegezett bizalom irányt mutat nekünk...

Király Ignác

Piroska - akit mindig vártam...

1971-ben Halásztelekről Alsószentivánra – a szülőfalumba – helyezték Dombi Feri bácsit, akit a halászelki testvérek mellett még sokan követtek és látogattak Alsószentivánon.

Alsószentiván búcsújáráhely, és májustól októberig zarándoknapok voltak minden hónap 13-án. Ezek az alkalmak arra szolgáltak, hogy Feri bácsi segítségével elemeztük az evangéliumokat, és mindenki elmondhatta a véleményét. Ezeken a napokon gyakori látogató volt Piroska és férje, Andris is.

Mindig izgultam, hogy ki fog jönni a "pestiek" közül, és nagyon örültem, amikor ők is tudtak jönni, együtt vagy külön-külön.

Ahol Piroska volt, ott mindig egy kisebb csoport is összejött, mert egy mondaton vagy félmondaton órákig tudott-tudtunk vitatkozni egymással. Ezeket az egymásnak feszüléseket azért mindig öleléssel fejeztük be, azzal, hogy szent a béke. Ez nagyon fontos szabály volt.

Piroska tekintélyelv alapján nem fogadott el semmit, mindent meg akart érteni. Ezek a viták soha nem mentek a barátság rovására, inkább összekötöttek bennünket.

Ő is élvezte, hogy a hagyományos gondolkodás helyett új ismereteket szerezhetsz. Amit megtanult, azt igyekezett beépíteni az életébe. Következetes és őszinte ember volt. Nem emlékszem rá, hogy valaha is elvtelenül megalkudott volna.

Amikor 1976-ban Feri bácsit elhelyezték Alsószentivánról Ercsibe, akkor Piroskáék otthona lett a fő találkahely. Akkor már én is Halászelken laktam, és így gyakori vendég voltam náluk. Befogadó család voltak. Fantasztikus dolgot vállaltak Andrissal, hiszen heti két alkalommal volt az otthonukban közösségi találkozó. Gyermekük pedig még kicsik voltak, akiknek este 7-kor ágyba kellett menniük, hogy a közösségi találkozó elkezdődhessen.

Nem érdekelte, hogy vadidegen emberek jelentek meg otthonukban. Ezzel a nyitottsággal sok ember számára teremtettek új kapcsolatot, vagy azt, hogy közösségbe kerüljenek, kapcsolatot építsenek ki a Bokorral.

Akkoriban ismertük meg Feri bácsi által a karizmatikus mozgalmat, ami kíváncsivá tett bennünket, így őt is. A nyelveken való ima és a prófétálás új szint hozott az életébe és a mi életünkbe is. Talán ennek köszönhető, hogy belső világa nagyon kinyílt. Ráérezett arra, amit más kínkeservesen tudott csak megtapasztalni. Tudott befelé és felfelé figyelni. Túl tudott lépni a földi dolgokon.

Soha nem magának akarta a babérokat, mindig szolgálni akart. Amije volt, azt megosztotta. Betegségét méltósággal viselte. Hála és köszönet mindazoknak, akik az utolsó időben mellette voltak és biztatták.

Kedves Piroska!

Most az égi hazában biztosan nagy aha-élményeid vannak. A szeretet világában vagy. Azt képelem, hogy ülsz a mennyei kávéház teraszán, cigarettázol egy kávé mellett, és látod mindazokat, akik földi életed meghatározói voltak, így többek között Andrist, Gyurka bácsit, Feri bácsit, Sárrikát...

Azt gondolom, ott más erőviszonyok és szabályok vannak, már más a mérce, ezért jókat nevettek rajtunk.

Lepsényi Mari